Nur Dede:

– Şeker Zeytin, Tabii ki oynarım. Sanırım siz baştan kaybedeceksiniz. Çünkü ben yarın, annen için Gökdağ'ın zirvesinde bulunan şifalı bir çiçeği toplamaya gideceğim. Bütün sevapları toplayacağım. Keçeli, sen de benimle gelmek ister misin? İnsan, Gökdağ'ın zirvesinde bulutların üzerine çıkmış gibi olur. Oradan bizim evimiz küçücük görünür.

Keçeli Ali, bu soruya cevap bile veremedi. Yeniden bulutların üzerine çıkmış ve gece gördüğü rüyayı hatırlamıştı.

Nur Dede, Keçeli Ali ve Zeytin Zeynep köye dönerken güneş batmak üzereydi. Keçeli'nin Krallık Günü, sonunda güzel bir sürprizle tamamlanmıştı. Nur Dede, Keçeli'ye rüyasında gördüğü bisikletin aynısını almıştı. Keçeli, gün boyunca dere kenarında Zeytin Zeynep'in üzüntüsünü paylaşmaya çalışmıştı. Bu arada böğürtlen toplayamamıştı. Ama olsun, Keçeli Ali için arkadaşlarını mutlu görmek dünyanın bütün böğürtlenlerinden daha değerliydi.

Zeytin Zeynep de annesi hasta olduğu için saatlerce ağlamış, sonunda Keçeli'nin hikâyesiyle rahatlamıştı.
Dahası Keçeli, bisikletini ona vermişti.
Zeynep köye, düşe kalka bu bisikletle gelmişti.
O zaman Zeynep, gün boyu yaptığı "Allah'ım annemi iyileştir!" duasının yanında "Allah'ım, benim de böyle bir bisikletim olsun!" duasını eklemişti.

"Hoca'm!" sözünden Nur Dede de hoşlanmıştı.
Bu söz onu, yıllar öncesinde, çevresinde onlarca öğrencisinin cıvıl cıvıl koşuştukları günlere götürmüştü:
– Çocuklar, Ayşe Hanım kızım da sizin yaşınızdayken benim yanımda Kur'an ve din dersleri alırdı. O zaman bizim kendi aramızda sevap kapmaca diye bir oyunumuz da vardı.
Ama şimdi bu oyunu anlatarak Ayşe Hanımı yormayalım.
Çorbasını içsin, iyileşmeye çalışsın.Zeytin Zeynep, adını garip bulsa da bir oyundan bahsedilmesinden heyecanlanmıştı.
– Bizimle de sevap kapmaca oynar mısın Nur Dede?" diye sordu.

Ayşe Hanım, Nur Hoca'nın kendisi için yaptığı bu iyilik karşısında kendini tutamayarak bir süre göz yaşı döktü. Sonra da:

– Hoca'm, hiç değişmeyeceksiniz değil mi? Bütün iyilikleri siz yaparsanız, bütün sevapları siz kazanacaksınız.

Keçeli, Nur Dede'sine "Hoca'm!" diye hitap edilmesinden hoşlanmıştı. Ayşe Hanım'ın da sesini taklit ederek:

– Hoca'm, sevap kazanmak, ne demek? diye sordu.

Zeytin Zeynep'in evine ulaştıklarında kapıyı yarı açık buldular. Zeynep, annesi Ayşe Hanım'a birkaç kez seslendi. Ama evden hiçbir ses gelmedi. Çocuklar telaşlanmıştı. Nur Dede:

– Çocuklar, akşam namazı vakti girdi. Ayşe Hanım, namaz kılıyor olmalıdır. İsterseniz, bir bakıp gelin. İçerisi müsaitse ben de gelirim, dedi.

Keçeli Ali, bu fikre karşı çıktı, ama bunu Zeynep'in duyamayacağı şekilde, dedesine söyledi. "Nur Dede, ya içeride kötü bir şey olmuşsa. Sen de bizimle gelemez misin?"
Nur Dede, Ali'nin itirazını haklı buldu:
– Keçeli torunum, insanların ümit ve endişeleri de bir duadır. Böyle kötü şeyler düşünmemek lâzım.
Hadi birlikte girelim, bakalım, dedi.
Evin kapısı hafif aralıktı.
Önce birkaç kere kapıyı tıklattılar. Yine ses gelmeyince Nur Dede önde, çocuklar arkada içeri girdiler.

Nur Dede, elindeki tencereyi, mutfaktaki masanın üzerine bıraktı. Tencerenin kapağını açınca evi, mis gibi bir çorba kokusu sardı. Sonra bir tas çorba servisi yaparak Ayşe Hanım'ın yanına getirdi:
– Ayşe kızım! Hakkını helâl et. Gün boyunca pazarda ve dere kenarındaydım. Hastalığını da Zeytin torunumdan öğrendim. Rahmetli eşim, ben hastalandığımda hep bu çorbayı yapardı. İçersen, rahatlarsın biraz.

Zeytin Zeynep, Keçeli'nin bu sataşmasına daha fazla dayanamadı. Keçeli'nin üzerine atıldı.
Keçeli de kapıya doğru kaçmaya başlamıştı.
Keçeli, tam kapıdan çıkıyordu ki dedesiyle karşılaştı.
Elinde kocaman bir tencereyle Nur Dede içeri girdi.
Zeynep ile Keçeli, Nur Dede'nin yokluğunun farkına bile varamamışlardı. Ayşe Hanım, Nur Dede'nin hikâyesini öyle güzel anlatmıştı ki sanki bütün akşamı Nur Dede'yle birlikte geçirmişlerdi.

Ayşe Hanım, salonun ortasında namaz kılıyordu.
Onun secdeye kapanmış sessizce ibadet ettiğini gören Nur Dede, beklemek üzere oturma odasına gitti.
Tam o sırada seccadeden kalkan Ayşe Hanım, Zeynep'i görür görmez: "Allah'ıma şükürler olsun!" diye dua etti. Yerinden kalktı ve Zeynep'i kucağına aldı. Onu öpmeye başladı.
Nur Dede ve Keçeli, hayretle Ayşe Hanım'a bakıyorlardı.

Keçeli Ali:
– Nur Dede, Ayşe Teyze namazının ortasında Zeytin'i öpmeye başladı. Şimdi namazı bozuldu, değil mi?
Nur Dede:
– Dur bakalım, Keçeli torunum. Belki de Ayşe Hanım namazda değildir. Dua etmek için secdeye kapanmıştır.
Keçeli Ali:
– Olur mu dedeciğim? İnsan dua ederken ellerini yukarı kaldırır. Öyle secdeye kapanıp da dua edebilir miyiz?

Keçeli Ali:
– Ben henüz namazlarımı tam olarak kılmıyorum. Ama Nur Dede'm, beşinci sınıfı bitirdikten sonra, beş vakit namaz kılmam gerektiğini söylüyor. Ondan sonra namazlarımı asla bırakmayacağım.
Zeytin Zeynep:
– Ben de namazlarımı kılacağım, anneciğim. Namazlardan sonra senin gibi secdeye kapanıp dua edeceğim.
Keçeli Ali:
– Sen, Ayşe Teyze gibi uyursun secdede.

Öteki adam ise günün yirmi üç saatini; oyunla, uykuyla, boş işlerle geçirmiş. Gün boyunca; hayırlı ve Allah'ın hoşuna gidecek hiçbir iş yapmamış. Sonunda ölüm onun kapısına da gelmiş, istasyona ulaşmış. İstasyonda bilete ihtiyacı var. Yoksa kabirde azap çekecek, mahşer meydanında azap çekecek, sonunda cennete alınıp alınmayacağı belli değil. Orada akıllılık yaparsa kalan bir saatini namaza ayırır, değil mi? O zaman çocuklar, iyi bir Müslüman namazını asla terk etmemelidir. Bu benim cennete giriş biletim diye ona sahip çıkmalıdır.

Nur Dede, henüz cevabını vermemişti. Ayşe Hanım yaşlı gözlerle ve güçlükle yerinden kalktı. Ayşe Hanım, Nur Dede ve Keçeli Ali'ye "Hoş geldiniz!" dedikten sonra başladı anlatmaya:
– Ah Nur Dede'm! Bu kız beni bugün perişan etti. Sabahleyin hastalanmış ve yataktan kalkamamıştım. Gözlerimi açtım ki Zeynep yok. Şu kapıda saatlerce onu bekledim. Akşam namazını kıldıktan sonra secdeye kapandım. Zeynep'in sağ salim dönmesi için dua ediyordum ki uyuyakalmışım.

Keçeli Ali:
– Rüya gördünüz mü Ayşe Teyze?
Keçeli, bu sorunun çok komik olduğunu düşündü.
Söylediğine kendisi de güldü. Ama sormuştu bir kere.
Ayşe Teyze:
– Gel bakalım Ali. Her hâlde sen bu gece rüya gördün.
Onu anlatmak mı istiyorsun? Gel anlat, ama ben hasta ve yorgunum, şöyle uzanayım. Sen de bana rüyanı anlat.
Keçeli Ali, büyüklerin bu anlayışına hayran olduğunu düşündü. Sonra heyecanla anlatmaya başladı.

O hikâyedeki adamlardan biri akıllı, dindar; Allah'ın emirlerini dinleyen bir adammış.
Gün boyunca, kendisine verilen zamanı çok iyi kullanarak Allah'ın hoşuna gidecek şeyler yapmış.
Bunlar, ileride cennette kendisine malzeme olarak verilecekmiş. Günün sonunda da namaz biletini alıp cennete hızla uçmuş gitmiş. Yani öldükten sonra sorguya çekilmeden, sorgulanırken ter dökmeden hikâyede anlatılan cennete girmiş.

Ayşe Hanım:
– Hikâyeyle çok ilgisi var. Hikâyede geçen bilet, namazdır. O istasyon da ölümdür. O yolculuk öldükten sonra cennete girene kadar geçen zamandır. Orada insan, yaptıklarından dolayı sorguya çekilir. Çok zorlu bir yolculuktan geçer. Allah insanlara, bir günde yirmi dört altın değerinde yirmi dört saat vermiştir. Bu yirmi dört altının birini, öldükten sonra bizi cennete sokacak olan namaz biletine ayırmamızı istiyor.
Şimdi hikâyedeki adamlara bakalım mı?

Keçeli Ali:
– Ayşe Teyze, bırakın rüya görmeyi. Rüyam aynı günde gerçek oldu bile! Rüyamda kırmızı bir bisikletim vardı. Bugün de Nur Dede'm aynı bisikleti bana aldı.
Keçeli bunu söylerken Nur Dede'nin ortalardan kaybolduğunu fark etti. Çevreye bakındı, ama onu göremedi. Sonra içinden: "Nur Dede'm yine kayboldu. Bakalım ne sürpriz hazırlıyor?" diye geçirdi. Zeynep:
– Ee, Keçeli! Rüyanda bisikletinle bulutlara çıktığını anneme anlatmayacak mısın? diye sordu.
Keçeli, sırrın açığa çıkacak diye çok korktu.

Rüyasında anne ve babasıyla konuştuğunu Zeynep'ten başkasına anlatmak istemiyordu. Onun için Zeytin Zeynep'e ürkütücü bir bakış attı. Zeynep, Keçeli'nin böyle bakışlarını iyi bilir ve o zaman susmayı ve konuyu değiştirmeyi tercih ederdi. Zeynep, annesine dönerek:
– Anneciğim, ben gün boyunca dere kenarında senin için dua ettim. Sen beni niye merak ettin ki?
Hasta hâlinle yatağından niye çıktın? dedi.

Zeytin Zeynep:
– Vallahi bilmem ki!
Eller, kollar parmaklarla birlikte yirmi dört eder.
Belki de insanın yaşadığı yıllar olabilir.
Ayşe Hanım:
– Zeynep bir noktayı yakaladın.
Bu dünyada bize verilen en büyük hazine zamandır.
Peki zamanla ilgili başka yirmi dört sayısı biliyor musunuz?
Keçeli Ali:
– Bir gün yirmi dört saattir.
Ama bu hikâyeyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

Ayşe Hanım:
– Nur Hoca, bundan sonra hikâyeyi yorumlamaya başlardı: "İşte o ülke bu dünyadır. O ülkenin hükümdarı, hepimizi yaratan Allah'tır. O yolculuk bizim dünya hayatımızdır." diye. Sonra da bize döner: "Peki çocuklar, o yirmi dört altın nedir? "diye sorardı. Siz anladınız mı, neymiş bu yirmi dört altın? Zeytin Zeynep:
– Eskiden kâğıt para yerine altın kullanılırmış. İşte ondan dolayı bu hikâyeyi anlatırlarmış.
Keçeli Ali:
– Zeytin, annen o yirmi dört altının bu dünyada neyin karşılığı olduğunu soruyor. Bu hayatımızda yirmi dört adet olan neyimiz var?

Ayşe Hanım:
– Yavrucuğum, bir anne en hasta hâlinde bile çocuğunu düşünür.
Sen, birden kaybolunca çok korktum.
Gün boyunca namazlardan sonra senin için dua ettim.
Gel seni bir daha öpeyim.

Ayşe Hanım, Zeynep'i alnından öptü.
Keçeli Ali, bir bilgelik yapma fırsatı yakaladığını düşündü. Keçeli Ali:
– Ayşe Teyze! Belki siz bilmiyorsunuz ama hastayken namazlarınızı kazaya bırakabilirsiniz.

Zeytin Zeynep:
– Anne sizin Hasan, sakın bizim Yaramaz Selim'in babası olmasın?
Tam, Yaramaz Selim'in vereceği bir cevap gibi...
Ayşe Hanım:
– Hayır yavrum! Bizim Hasan Hasan, İstanbul'a gitti ve iş hayatına atıldı.
Zeytin Zeynep:
– Kesin dondurmacı olmuştur.
Zeynep'in bu espirisine herkes güldü. Ancak Keçeli, hikâyenin sonunu dinlemek istiyordu:
– Hikâyeyi bitirmeyecek misin Ayşe Teyze? diye sordu.

Ayşe Hanım, hikâyeyi anlatırken sanki yıllar öncesine gitmişti. Hikâyeyi, Nur Dede'den dinlemiş gibi derin bir nefes aldı:
– Nur Hoca, hikâyenin burasında durur ve bize sorardı.
"Çocuklar, şimdi siz olsaydınız bu bir altını ne yapardınız? Bu altınla bilet mi yoksa dondurma mı alırdınız?"
Bu hikâyeyi, Nur Hoca'dan belki on defa dinledik.
Her defasında sınıfın hepsi birden
"Bileeet!" diye bağırırdık. Hasan ise
"Dondurmaaa!" diye bağırırdı.
Biz de hep birlikte gülerdik.

Ayşe Hanım, Keçeli Ali'ye gülerek baktı.
– Evet Keçeli, bizim dinimiz kolaylık dinidir. Allah kimseye yapamayacağı yükü yüklemez. Ancak insan, hastalığını bahane ederek kılabileceği namazını da bırakmamalı. Öyle değil mi?
Keçeli Ali:
– Yok canım! Ben, öyle her başı ağrıyan namazını kazaya bırakır demek istemedim.
Zeytin, dere kenarında sizin çok hasta olduğunuzu söyledi de...

Zeytin Zeynep, ağladığının annesine söylenmesine bozulmuştu. Keçeli Ali'ye:

– Ben ağlamıyordum bir kere! diye bağırdı.

Zeynep darılmıştı. Ama kızının kendi hastalığı için ağladığını öğrenmek Ayşe Hanım'ı onurlandırmıştı.

Ayşe Hanım, Zeynep'i yeniden kucakladı:

– Ben, kızımın o ağlayan gözlerini severim, diyerek Zeynep'i nazlandırmaya başladı. Keçeli Ali, anne kızın bu sevgi gösterisini biraz gülümseyerek biraz da imrenerek seyretti.

Akşam olunca iki yolcu hükümdarın bahsettiği istasyona ulaşmışlar. Ancak akıllı adamın hem bilet alacak parası hem de gittiği çiftlikte ihtiyacı olan bütün malları varmış. Diğer adamın elinde sadece bir altın parası kalmış. Akıllı adam bu adamın hâlini görünce onu uyarmış:

– Bak kardeşim! Bu altını oyuna, kumara harcama. Bununla kendine bir bilet al. Böylelikle çiftliğe kısa zamanda, kolaylıkla ulaşırsın. Hem hükümdarımız, belki çiftliğinde seni affeder. Malzemelerin olmadığı hâlde orada rahatça yaşarsın." demiş.

Bu iki adam, hükümdardan yirmi dörder altını alıp yola çıkmış. Hükümdar, çiftlikte ihtiyaçları olan malzemeleri adamlarına söylemiş. İki adamdan biri, gün boyunca çiftlikte ihtiyaç duyacağı malzemeleri almış. Alışveriş sırasında çok kârlı bir iş yapmış. Elindeki yirmi dört altın neredeyse bin altın değerinde mala dönüşmüş. Buna karşılık ikinci adam elindeki bütün altınları oyuna, yemeye, içmeye vermiş. Kumar oynamış, altınları kötü yollarda harcamış.

Ayşe Hanım:
– Bakın çocuklar! Ben sizin yaşınızdayken, Nur Dede köyümüzün çocuklarına Kur'an dersi verirdi. O zaman simsiyah sakalları olan genç bir adamdı. Biz ona Nur Hoca derdik. Keçeli'nin annesi ve ben aynı derslere katılıyorduk.
Ah Keçeli, sen bilmezsin! Seninle Zeynep'in arkadaşlığını görünce anılarıma gidiyorum. Annenle oynadığımız o günler aklıma geliyor. O çocukluk günlerimi çok özlüyorum!

Keçeli, annesinden bahsedildiği için çok duygulanmıştı. Nur Dede'nin, Ayşe Hanım'ın hocalığını yaptığına da çok şaşırmıştı.
Ayşe Hanım:
– Çocukluk yıllarımda Nur Hoca'dan dinlediğim namaz hakkındaki hikâye aklıma geldi. Az önce sen, hastalanınca namazını kazaya bırakabilirsin demiştin. İşte namazın ne kadar önemli olduğunu, her canımız istediğinde bırakılmaması gerektiğini anlatan bir hikâye bu... Keçeli Ali:
– Ayşe Teyze, Nur Dede'm o zamanlarda da hikâye mi anlatırdı?
Ayşe Hanım:
– Keçeli, Nur Dede demek, hikâye demektir. O hikâyeyi size anlatmamı ister misiniz? Zeynep ve Ali ikisi birden "Eveet!" diye el çırptılar. Ayşe Hanım da başladı anlatmaya...

– Bir zamanlar bir ülkenin hükümdarı, sarayında çalışan iki adamını karşısına almış ve onlara demiş ki: "Her ikinizi de özel olarak hazırlattığım bir çiftlikte görevlendirdim. Artık orada yaşayacaksınız. Oraya gidebilmek için uzun bir yolculuğa çıkmanız gerekiyor. Size yirmi dörder altın veriyorum. Buradan bir günlük uzaklıkta bulunan bir istasyona ulaşacaksınız. Orada uçak, gemi ve tren var. İstasyona gidene kadar bütün paranızı harcarsanız bilet alamazsınız. Bu yüzden paranızın bir kısmını bilet için ayırın. Çünkü bilete verecek paranız kalmayabilir."

